

denne Tilvirkning af en eller anden Hesterace. Dette har aldrig været min Mening, og jeg forstaaer virkelig ikke det ærede Medlem, naar han den ene Dag vil have Metropolitan-skolen nedlagt uden at udrede Penge til den, der vil fortsætte Skolen privat, og den anden Dag med Rette eller Urette sætter sig imod en maaflæe ubetydelig Sum, men han saa her, hvor der er et Stutteri, om hvilket han selv erkjender, at det er galt, at det drives for Statens Regning, dog paa samme Tid taler om at bevilge 10,000 Rb. til dets Fortsættelse, det selv samme Beløb, som den høitærede Indenrigsminister har nævnt. Dette er en Flothed, som man ikke skulde vente hos det ærede Medlem, allermindst efter hans udtrykkelige Erklæring i 1852, at han i Grunden kun gav sin Stemme for Lovforslaget, for at man kunde anstille en Prøve endnu engang; for at faae Ende paa de Fordomme, der herskede, vilde han endnu engang stemme for en Lov, som skulde vare i 10 Aar. Og nu vil det ærede Medlem ikke alene kaste 10,000 Rb. bort til Noget, han anerkjender for at være aldeles unyttigt, men han paadutter tillige mig og Andre, at vi skulde have selv samme forunderlige Smag! Dette maa jeg paa det Bestemteste fralægge mig, thi der er Intet, som berettiger det ærede Medlem til at antage, at Andre skulle være af hans Mening i denne Henseende. Naar det ærede Medlem derhos taler om denne Lov, som om det var ligegyldigt enten den passerede eller ikke, saa kan jeg virkelig heller ikke begribe det ærede Medlems Følelser; thi naar han erkjender, at det er urigtigt at vedblive, saa er det ikke nogen god Anbefaling for Sagen at staae op og begynde sit Foredrag med at sige, at det saa at sige er ligegyldigt, enten Loven bliver vedtagen eller ikke. Jeg haaber, at vi denne Gang virkelig komme tilende med en Sag, som har faaet ny Livsfriskhed flere Gange. Naar det ærede Medlem har talt om en Mand, der har havt sine Fortjenester i mange Henseender her i Landet og navnlig af Stutteri-væsenet, nemlig afdøde Collins, saa vil jeg hen-

vise det ærede Medlem til samme Collins Svi-gersøn, der var Medlem af Commissionen i 1837, thi denne Mand vil kunne give ham meget nyttige Oplysninger om det Urimelige i, at man dengang vedblev, og at man endnu vedbliver med at holde Stutteri for offentlig Regning. Jeg haaber, som sagt, at det ærede Medlem endnu ligesvem stemmer for dette Lovforslag, der dog muligens kunde gaae igjennem, uden at man skal besværliggjøres med 10,000 Rb. aarlig.

Udsærling: Der er det Betsynderlige ved det ærede Medlem, at han aldrig huster, hvad der egentlig er Hovedsagen, hvorimod han lægger særdeles Vægt paa Følger og Bisager, men derved fordærver han i en væsentlig Grad sin Sag. Efterat jeg havde seet reist en saa afgjort Modstand fra Regjeringens Side mod denne Lov, var det Hovedsagen for mig at bringe Ministeriet til at erkjende, at Fleertallet i Commissionen efter den Beretning, som er os meddeelt, er for, at Stutteriet skal op-høre, og at Regjeringen altsaa bør vække Haand til gennem et Lovforslag at bringe det dertil, men under Forudsætning af, at vi stode paa den Fod med Regjeringen, vilde dette Lovforslag ikke kunne faae nogen væsentlig Betydning, thi det var da ikke sandsynligt, at Kongen vilde give sin Sanction til det, eftersom Stutteriets Op-hævelse i saa Tilfælde kun var et Tids-spørgsmaal. Hvormeget vi end kunne ønske at spare Penge, og hvor rigtigt dette end er, kan jeg dog ikke indsee, hvorfor man ikke, naar man vil reducere en Anstalt, der har bestaaet i saa mange Aar og som, med Rette eller Urette, interesserer saa mange Menneſter, skulde kunne gjøre det paa den lempeligste Maade. — Naar det ærede Medlem tager Sammenlignin-ger fra Latin-skolerne, erklærer jeg eengang for alle, at jeg for min Person ved hver Latin-skole, der bliver afløst fra Staten og overgivet til Private, skal være villig til at stemme for et Tillæg til den, som overtager den, saaledes som vi have gjort ved Slagelse og ved Thi-